

KRIZEM AVSTRALSKE SLOVENIJE

Počastili smo mame na Slovenskem društvu Melbourne

Slovensko društvo Melbourne letos slavi zlati jubilej obstoja. Dom stoji na lepem zelenem gričku. Rada ga imam, zato vedno rečem: naš klub. Skozi vse leto se vrstijo prireditve in zabave v ta namen. Dela je veliko, ljudi pa malo, ki bi priskočili na pomoč, kot pred leti. Vedno pa je peščica ljudi, ki se trudi, da nam je vsem lepo. Tako je tudi letos materinski dan potekal v prelepem vzdušju. Matere smo imele vse prosto in še šopek rdeč povrhu.

Ob poldne se je dvorana napolnila do zadnjega kотиčka. Očetje so kuhali, imajo dobre žene, da so jih tako navadile, ker hrana je bila odlična. Hvala vam!

Ob prijetni melodiji in petju se je vse vrtelo - od Silvestra Boleta, ki ima preko 90 let, do najmlajšega.

Res toplo družinsko veselje. Mati ima posebno veliko vlogo v družini. Pravijo, kakršna mati, takšna družina. Tudi mi smo izbrali mater leta, požrtvovalno, delovno in z boleznijo obdano predsednico društva, gospo Mileno Brgoč. Čestitamo!

Šopek so še dobile gospa Vida Škrlj in gospa Marcela Bole, ki je bila vsa srečna, da je bila med nami. Recitirala je, kako mati preživlja dneve v domu upokojencev. Kaj pa mi, ali pogledamo svoje dneve, minute svojega življenja. Vsaka od teh minut bi morala imeti svoj smisel, morala bi nositi svoj smisel, morala bi nositi moč, ki človeka dviga.

Ob tem prazniku se spomnim tudi tistih, ki so obiskali grobove svojih mater.

Anica Smrdel, Melbourne VIC

Materinski dan v Verskem središču Merrylands

V veliko veselje nam je, da število učencev v Slomškovi šoli spet narašča. Okrog 25 učencev, večjih in manjših, lepo uspevajo pod skrbjo kar treh učiteljic: Danice Gerželj, Danice Šajn in Kristine Šuber, zraven pa pomaga še Carmen Fuderanan, ki jih uči glasbe in petja.

To se je še posebno videlo ob proslavi materinskega dne, ko so učenci Slomškove šole v cerkveni dvorani pokazali staršem, starim staršem in seveda posebno mamici, kaj so se naučili. Domiselni in originalni nastop otrok je očaral občinstvo, kakor vedno pa so največji aplavz poželi prav najmlajši, posebno z njihovimi sporočili mamici. Tako učiteljice kot otroci zares zaslužijo pohvalo.

V dvorani se je zbralo rekordno število obiskovalcev, ki so hkrati izkoristili priložnost, da so si še na zadnji dan razstave ogledali "Sadove slovenske dediščine", razstavo, ki je s slikami in pojasnili prikazala kolikor mogoče obsežno dosežke slovenske skupnosti v NSW na področjih šolstva, glasbe, kulture, literature, sredstev obveščanja (časopisi, radio in TV), pa tudi drame, folklore in tudi družabnosti na sploh. Večina teh podatkov je zbrana tudi v knjigi pod enakim naslovom, ki jo lahko še vedno dobite, če se obrnete na direktorico Zgodovinskih arhivov (HASA), Olgo Lah, ki je te podatke uredila v knjigo. **Martha Magajna**

Otroci Slomškove šole nastopajo.

Z lučkami okrašenim logom "Učimo vnuke slovensko pesem" smo pričeli sveto mašo. Ljudsko petje z organistom Lentijem je zadonelo po dvorani.

Po končani maši smo pričeli kulturni program z avstralsko in slovensko himno, ki sta jo zapeli Kristina in Wendy Cestnik. Program sta povezovali Janja Srkulj in Meta Lenarčič. Pozdravni nagovor je podal predsednik Planice Fred Toplak. Peter Mandelj, predsednik Sveta slovenskih organizacij Viktorije (SSOV) je pozdravil vse prisotne in podal pomen in kratko zgodovino SSOV. Sledili so pozdravni govori uradnih gostov. Odpravnik poslov RS, gospod Bojan Bertonec, je odprl deveti slovenski festival in čestital slovenski skupnosti v Viktoriji. Petru Mandelju je izročil "Priznanje urada RS" za dolgoletno delo in organizacijo že 9. festivala ter vodstvo SSOV. Gospod Perera, namestnik premiera v Viktoriji gospoda Stevena Braksa, je v njegovem imenu čestital za zvesto gojenje in ohranjanje materine dote. Tudi naš dušni pastir pater Ciril je izrekel pozdrav in čestitke ter jih povezal v pesem Srečka Kosovela ob spominu stote obletnice njegovega rojstva. Ob koncu kulturnega programa je predsednik SSOV Peter Mandelj podelil priznanje dolgoletni učiteljici in kulturni delavki v slovenski skupnosti Luciji Srnc; priznanje je prejela tudi od Instituta za slovenski jezik ter v dar knjigo "Umetnost na Slovenskem", katero je podelila profesorica Saša Ceferin (na fotografiji desno skupaj z nastopajočimi).

Pri kulturnem programu so sodelovali tretja generacija, slovenski šoli Kew in Planica, folklorna skupina Iskra in odrasli.

Prisotni so bili predsedniki oziroma predstavniki slovenskih društev širom Avstralije: iz Albury-Wodonge, Adelaide, Canberre, Sydneya in Zlate obale, voditeljice radijskih programov: Elica Rizmal – SBS

Melbourne, Tanya Smrdel – SBS Sydney in Meta Lenarčič - 3ZZZ ter številni obiskovalci, ki so prišli od daleč s tremi avtobusi in seveda rojaki iz Melbournea in Geelonga. Po kulturnem programu smo se okrepčali, tako smo lahko občudovali razstavo ročnih del, slikarska dela naših umetnikov, izdelavo nakita in mozaika, akvarele slovenskih gradov, diapozitive Brkinov, ki so vzbujali spomine, saj so jih pripeljali iz domovine. Razstava orodja "Unior" in magnetične blazine, s katerimi je skušal Vinko Rizmal zdraviti obolele kosti.

Kulturni program in razstavo sta organizirala Štefan in Lucija Srnc.

Zvečer smo začeli koncert s Hrušiški fanti, lepo mlado pevko in muzikantom iz Slovenije, kateri so nas popeljali na plesišče do ranega jutra.

Drugi dan nas je zopet čakal dan presenečenj. Na dvorišču je vabila mobilna postaja radia SBS v organizaciji Elice Rizmal in Tanye Smrdel. Slišali smo lepe popevke, dovtype in govore.

Tudi na balinišču so se pomerili. Ženska trojka iz Planice in moška ekipa sta odnesli prvo nagrado. Za sklep dvodnevnega praznovanja so nas veselo zabavali ansambel Avstralskih pet, Hrušiški fanti in Pokaži kaj znaš (v pripravi Lidije Čušin). Pododbor SSOV se zahvaljuje vsem, ki ste pripomogli k uspehu 9. Slovenskega festivala. **Lucija Srnc**

Slovenski dosežki

Letošnji prvi maj 2004 zapisuje zgodovino našega slovenskega naroda z velikimi črkami. Ta dan so na domačih vrhovih planin plapolali kresovi in oznanjali ponosni zgodovinski dosežek, uresničile so se želje naših pradedov. Sloveniji so se po več kot tisočletju odprla vrata v svet. Iz oklepa sosedov smo globoko zadihali in stopili v vrste Evropske skupnosti narodov. Upajmo, da smo vsi s tem sprejeli na ramena odgovornost sožitja, delitve dobrega in slabega med sonarodi in sorojaki in sosedu tako doma v Evropi kot mi Slovenci v svetu, kar nas v tej multikulturni zemlji Avstralije že sooča desetletja in še...

Še vedno se spominjam besed mojega očeta, ki jih je izrekel ob mojem odhodu v Avstralijo: »Sedaj, ko greš od doma v svet, ne pozabi nikoli, da ti v prsih bije slovensko srce.« In, če pomislim, da je bil on rojen pod Avstroogrsko, odraščal, se vojskoval in vasoval pod Italijo in umrl le nekaj mesecev pred slovensko osamosvojitvijo kot Jugoslovan, kljub temu, da se od groba do rojstva ni preselil iz kraškega ozemlja. Kakšna ironija življenja.

Zadovoljni pa smo lahko mi, da ima ta dobra rdeča zemlja tako veliko naročje in široka obzorja ter njeno duševno mišljenje sorazmerno preudarno urejeno...

Prišli smo in še prihajajo različni narodi iz različnih razlogov, kultur, jezikovnih razlik in verskih mišljenj. Iskali smo zavetje in brez razumevanja besed stopali v delovne vrste domačinov...

V petdesetih in več ali manj letih in po prehodu dolgih, dostikrat vijugastih stez življenja smo našli prijatelje, sopotnike, gradili lastne in skupne domove... Izpolnjene želje po družabnosti so nam dolga leta nudile prijetno sožitje in takrat našim majhnim potomcem razvedrilo.

Sedaj pa kam, kam?

Naše mladostne sanje niso preskrbele za sedanost, življenjske nuje nas samih, še manj pa za današnjo drugačnost udejstvovanja potomcev... Darežljivost mladostne mošnje (denarnice) in fizična sila ustvarjanja takrat, na žalost, ni bila mišljena kaj in kam v letu 2000? Prepričana sem, da je 50 let učenja iz knjige življenja obogatelo vse nas in v tej široko misleči zemlji smo lahko ohranili našo slovensko dediščino in s tem na žalost tudi slovensko ozkost... Skrajni čas je, da razširimo

pogled in odpremo svoja srca sebi v korist in zadovoljstvo. Kar smo viharno in željno ustvarjali, bo nekoč propadlo, če ne stopimo v današnji svet z današnjo sodobno miselnostjo. Danes moramo predati doto multimilijonske slovenske imovine tukaj v Avstraliji našim potomcem in njihovim željam ter nujam sedanjega časa... Mi smo s svojo prirojeno ozkostjo predolgo pri volanu...

Starost in bolezen sta iz naše srede ugrabili preveliko število dobrih bratov in sestra, ki svojega deleža mladostne ustvarjalne investicije sploh niso utegnili zaužiti... Tako bo tudi z nami... Žalostno je gledati utrujene obraze naših nekoč življenja polnih sopotnikov, ki se trudijo, da ohranjajo velike slovenske zgradbe pred razpadanjem. Vzdrževanje teh nepremičnin je vedno težje in dražje. »Zakaj ta muka?« se vprašamo.

Naši potomci sedaj, ne po naši smrti, potrebujejo del te dote za izpopolnjevanje idej in želja sedanosti... Mi sami pa bomo ponovno zaživel ob doživetju, da so naše sadike pognale v nadaljevanju zgodovine v jutrišnji dan, če danes sestavimo socialno varstveno ogrodje za našo starostno nujo. Naše bodoče dni bi lahko preživeli doma ali v družbi, v počitniških naseljih z vsemi pripomočki in razvedrilnimi programi ter 24 – urno varnostjo in samo korak stran od prijateljev. Tako bivanje je brezskrbno, saj nam pritisk na gumb nudi takojšnjo pomoč in okolje je vedno v oskrbi... Želja po nakupovanju, balinanju ali plavanju je pred vrati hišice, katere lastnik si ti ali jaz, dokler ni prodano v korist tvojim ali mojim naslednikom.

Čas ponovnega zaživetja je že zakasnel; naša slovenska društva potrebujejo počitek, opravila so svoje delo v tedanjih časih naše nuje, kot npr. Slovenski narodni svet ob osamosvojitvi Slovenije.

Kot je naša rojstna domovina s tem letom zabeležila datum zgodovinskih sanj naših pradedov in nas samih, si lahko naša slovenska družina v Avstraliji sleče plašč posamezne ozkosti in skupno odloči čimprej predajo dediščine in oskrbo nas upokojujencev, ki z državnimi dodatki in sadovi našega dela lahko zaživimo ponovno v socialno varstvenem okolju.

Helena Leber, Melbourne VIC

Zaplula je barčica moja, ... zaplula TOSCANA

Pred časom se je zbrala skupina rojakov, ki je obujala spomine na prihod v Avstralijo pred petdesetimi leti z ladjo Toscano. Pridružili so se še drugi in skupno so proslavili to visoko obletnico svojega doživetja.

Ta proslavitev je po vsej verjetnosti obudila spomine marsikateremu na njegov prihod v Avstralijo na en ali drugi način; ne glede kdaj ali kako je prišel. Vsak ima svojo zgodbo.

Tako so se predramili tudi moji spomini na tisti mrzel dan, 16. junija 1959, pred 45. leti, ko je po moji vednosti Toscana zanjč zaplula v Port Melbourne in odložila del svojih potnikov, drugi so nadaljevali pot v Sydney. Pot je trajala 40 dni iz Trsta do Melbournea. Toscana je bila ena najpočasnejših potniških ladij v tistem času.

Pred kratkim mi je uspelo dobiti nekaj zanimivih podatkov o tej zadnji poti pred njeno 'upokojitvijo', saj je Toscana v primerjavi z drugimi večjimi ladjami imela mesto le za kakih 800 potnikov.

Takrat nas je bilo 807 potnikov: 405 moških, 261 žensk, 141 otrok izpod 13 let starosti (med njimi 11 dojenčkov). Po narodnostih smo bili Jugoslovani, Poljaki, Madžari, Avstrijci, Italijani in Romuni. Slovencev je bilo zelo malo. Večina potnikov se je vkrcala na ladjo v Trstu, nekaj v Messini. Največ jih je potovalo za Melbourne in sicer 617, za Sydney 177, potem pa še naprej za Queensland 8 oseb, Tasmanijo 3 in Novo Zelandijo 2 osebi.

Potovanja kot takega se slabo spominjam, vem le to, da sem spala v "dvorani", kjer je spalo menda kakih sto žensk. Tudi družinam ni vsem uspelo imeti skupne kabine. Pot je bila neskončno dolga, posebno zato, ker sem potovala sama, in to še kot otrok, za svojimi starši ki so me čakali v Avstraliji, pravzaprav v Wangaratti. V začetku je bilo vse lepo in prijetno, svobodna kot ptica!! Nato me je začela obdajati žalost po ljudeh, ki sem jih zapustila v Sloveniji, še malo nisem slutila dejstva, kam v resnici grem in kako domotožje po prleških gričih bom še doživljala, pa da sem se že dobro zavedala, da je življenje v daljni Avstraliji zvenelo veliko lepše in svobodnejše.

Zaradi stavke mornarjev so nas na hitro odložili en dan prej, kot je to bilo predvideno, ne glede na to, kako se bomo potem znašli v pristanišču. Ostala sem sama – ne vedoč, kdaj pridejo po mene starši,

če sploh vedo o ranem izkrcanju z ladje. Sicer je bil dogovor med mojimi starši in patrom Bazilijem, da me on na ladji najde. Zaradi stavke je bilo vse zmedeno, samo da se nas čim prej reši posadka. Sicer sem p. Bazilija na ladji videla, ob njem stala in ga poslušala, le da o dogovoru nisem ničesar znala in se tako odmaknila, tudi klicu po zvočniku nisem sledila.

Znašla sem se na avstralskih tleh v strahu, kam sedaj? Poiskala sem si zavetje pri vhodu v pristanišče za nekim kupom 'odpadkov' in nemilo čakala, če le slučajno kje zagledam starše. Naenkrat zagledam mamó, skočim k njej, ona me gleda, ter končno tudi spozna. Tudi ona je že mene zaskrbljeno iskala.

Spominjam se, da sem pri sebi imela naslov staršev in če njih ne bi bilo, bi pokazala naslov taksistu in ga prosila na nek način v zelo mučni angleščini, da me odpelje v Wangaratto, tedaj nad tri ure vožnje oddaljeni kraj. Po vsej verjetnosti bi moja želja taksist odklonil in me predal policiji, ne pa peljal tako daleč.

Srečanje s starši in sestro je bilo prijetno, vendar so mami oči padle nemudoma na moje nove čevlje. Postaló jo je sram, ker so bili iz svinjske kože, doma izdelani. Pred odhodom proti Wangaratti sem morala takoj v trgovino, da mi kupijo 'poštene' čevlje. Nisem razumela, čemu taka sramota zaradi mojih novih čevljev, katere sem tako zvesto čuvala, kot po naročilu mojih starih staršev, da bi ti bili čim bolj obvarovani, ko sem se spet srečala s starši po dolgi ločitvi. Danes se temu dogodku brhko smejimo, še posebno, ko to pripovedujem svojim otrokom in sedaj že svojemu šestletnemu vnuku.

Vsem tistim, kateri ste pripotovali morda istočasno kot jaz, poznam le eno osebo, vse lepo ob 45. obletnici prihoda v Avstralijo.

Anica Markič, Melbourne VIC

GLAS SLOVENIJE

»THE VOICE OF SLOVENIA«

PO BOX 191, SYLVANIA NSW 2224

Telefon: 02 9522 9911 Fax: 02 9522 9922

Domača stran na internetu:

STIČIŠČE AVSTRALSKIH SLOVENCEV

glasslovenije.com.au

VELIKA SLOVENSKA TURNEJA Z NASLOVOM »GIANNI - ZGODBA O MIRU IN LJUBEZNI«

Ob izidu novega CD-ja in kasete z naslovom GIANNI se je Gianni Rijavec vrnil na koncertne odre. **Začela se je velika slovenska turneja**, na kateri Gianni v živo predstavlja novo ploščo in stare uspešnice (Soča, Veter nesi ji pozdrav.....). Naslov turneje je GIANNI-ZGODBA O MIRU IN LJUBEZNI. Prvi koncert in s tem začetek velike turneje je bil v petek, 9. maja 2003, v veliki dvorani kulturnega doma v Novi Gorici. Veliko je dogodkov, ki so zaznamovali Giannijevo življenje v zadnjih nekaj letih. Številne turneje po vsem svetu: Avstralija, Kanada, ZDA, Evropa. Veliko festivalov doma in v tujini. Velikega pomena pa je seveda **mednarodni mirovniški projekt**, ki se je začel leta 1999 na mednarodnem glasbenem festivalu FORTE 99 v Sarajevu - **Beli golob**, ki utira pot slovenski zabavni glasbi v tujino in »trosi« prepotreben mir po svetu. Gianni je skupaj s somišljeniki ustanovil mednarodno fundacijo »Beli golob«, katere osnovni namen je širjenje ideje o miru v svetu. **Osební sprejem Giannija pri papežu Janezu Pavlu II. v Vatikanu** je izrednega pomena za glasbenika, projekt in državo Slovenijo.

Zakaj »Zgodba o miru in ljubezni«? Gianni od nekdaj poje o ljubezni, večina njegovih skladb ima ljubezensko tematiko. Njegove pesmi so različne zgodbe o različnih ljubeznih. Zgodbo o miru pa piše mirovniški let Belega goloba. Vse skupaj je združeno v eni osebi - Gianni.

Na novem CD-ju in kaseti je deset skladb - sedem novih, dve priredbi starih uspešnic (Lep pozdrav, Ciao Mateja in Hči ravnatelja) in pesem Tota Cutugna Insieme - Gianni je napisal novo besedilo in pesmi je sedaj naslov Združena Evropa. Prišlo je do dogovora med Cutugnom in Giannijem: Toto poje v Band Aidu Belega globa, Gianni pa je dal na ploščo Cutugново skladbo. Aktualno besedilo ob vstopu Slovenije v EU.

Koncerti potekajo v živo, Gianni ima namreč novo spremljevalno skupino z imeno Dolce vita, ki jo sestavljajo prekaljeni glasbeniki. Sestavni del scene na odru je seveda klavir - nepogrešljiv Giannijev inštrument. Turneja bo predvidoma trajala do konca leta s koncertoma v Mariboru in Ljubljani. Gost na prvem koncertu v Novi Gorici je bil Giannijev bratranec Vladimir Čadež, s katerim sta zapela znane duete: drugouvrščeno skladbo iz EME '98 Pusti času čas in Ranjeno srce iz Melodij morja in sonca.

Drugi koncert na turneji je bil v Bovcu. Koncert se je zgodil v tamkajšnjem kulturnem domu in sicer 15. avgusta 2003. Posebnost koncerta je tudi videoprodukcija na velikem platnu. Povezuje ga videoprojekcija - različne zgodbe o miru in ljubezni v besedi in sliki, je pravzaprav nekakšen glasbeni film. Pred kratkim je imel velik koncert v Filharmoniji v Ljubljani, kjer sta bila prisotna tudi g. Milan Kučan in g. Lojze Peterle. Let Belega goloba naj bi se nadaljeval v tujini. Sledila naj bi namreč turneja - gostovanja med našimi izseljenci po svetu. **Namen je »Zgodbo o miru in ljubezni« in s tem Belega goloba predstaviti našim ljudem tudi v Avstraliji.**

Gianni Rijavec je pisal g. Cvetku Faležu in mu predstavil koncert:

Bilo bi enkratno, če bi lahko zgodbo in prekrasen koncert predstavil našim ljudem. Naj na kratko razložim, kako sem si vse skupaj zamislil - kako naj bi posamezen nastop izgledal.

1. Najprej bi imel predstavitev projekta Beli golob in mednarodne fundacije Beli golob – kratko predavanje okrog 30 minut.
2. Sledil bi koncert z video produkcijo » Gianni- zgodba o miru in ljubezni«
3. Po koncertu normalno igranje za ples - tako kot smo to naredili z Big benom.

Med predavanjem, koncertom in igranjem za ples bi prodajali različne izdelke, ki so vezani na Belega goloba (knjiga, obeski, značke, ovratnice.....). Dobiček od prodaje bi šel v mednarodno fundacijo Beli golob.

Vstopnina bi bil honorar za nas nastopajoče (ansambel + jaz).

Več o projektu in fundaciji najdete na spletni strani www.toast2peace.com ali www.white-dove.org

Lep pozdrav in vse dobro, Gianni Rijavec.

Gianni prihaja v Sydney 17. junija, v Adelaidi bo 26. in 27. junija ter prve dni julija v Melbournu.

KLUB PANTHERS, ST JOHNS PARK-TRIGLAV

Piše Martha Magajna

ANZAC DAN

V Klubu Triglav Panthers obstaja že dolgoletna tradicija, da se na Anzac dan položi cvetje pred kipom Ivana Cankarja v spomin na vse padle v vojnah vseh narodov.

Na dvorišču Kluba Triglav Panthers se je ob sončnem zahodu na Anzac dan zbralo lepo število ljudi. Pevke zbora »Južna zvezda« so zapele obe himni, nato pa je dolgoletni avstralski prijatelj kluba, Ken Chapman, izrekel besede prelepe pesmi, posvečene padlim: »Ne bodo se postarali, kot se bomo mi postarali, starost jih ne bo bremenila, leta jih ne bodo težila. Zjutraj, ob sončnem vzhodu in zvečer, ko bo sonce zahajalo, se bomo spominjali nanje. Ne pozabimo jih!« Mladi avstralski Slovenec Daniel Šuber, oblečen v kadetsko uniformo, je položil venec pred spomenikom ob spoštljivi tišini in njegova mati Kristina si je obrisala solzo ponosa v tihi želji, da bi zavladal mir na svetu in da Danielu in vsem njegovim vrstnikom nikoli ne bi bilo treba v krvavo vojno.

Svečanost Anzac dneva pred Cankarjevim spomenikom. Na fotografiji: Ken Chapman, Peter Krobe, Daniel Šuber in pevke »Južne Zvezde«: Stojita Danica Gerželj in Danica Šajn, Carmen Funderanan in Perina Keen.

Med balinarji, ki so se pred svečanostjo že ves dan borili za pokal Anzac dneva, so bili zmagovalci: Dora Hrvatina, Toni Fabjančič in Lojze Magajna.

OBISK HRUŠIŠKIH FANTOV

Slovinci pogosto pokažejo manj navdušenja, kadar pride ista skupina iz domovine na ponovni obisk. Tako je bilo tudi z obiskom Hrušiških fantov. Dvorane so bile ob prvem obisku nabito polne, sedaj pa so bile le polne. Zato pa so jih vsi, ki so prišli na koncerte, toliko bolj cenili. Razprodane so bile tudi njihove kasete, čeprav na žalost od zadnjega obiska niso utegnili posneti nič novega.

Avstralski Slovenci so bili v preteklem pol stoletja obiskov iz Slovenije pogosto razočarani. V zgodnjih letih ni bilo težko najti privatnega prenočišča in oskrbe za nastopajoče. Ljudje so jim dali najboljše stanovanje, kar so ga premogli, jih hranili in prevažali in skrbeli zanje, kot bi bili sorodniki na obisku.

Vse prepogosto so morali doživeti, da so obiskovalci po daljšem bivanju v Avstraliji odšli domov in se niso niti potrudili, da bi poslali gostiteljem kartico s pozdravi ali kratko besedico »hvala«. Ni čudno, da je bilo vedno težje dobiti privatna bivanja za pevce, ansamble in druge. No, s Hrušiški fanti to ni bilo težko. Res, prihaja veliko avstralskih Slovencev iz Hrušice in okoliških vasi, pa tudi fantje sami so tako prijazni in ljubezni, da so jih njihovi znanci, prijatelji in sorodniki prav radi sprejeli v svoje hiše, za njihovega vodjo Danijela Ceka pa bi se skoraj potolkli.

Posebno posrečen dodatek skupini pa sta bila muzikanta - Duo Frank. Tradicionalna slovenska godca v najlepšem

smislu slovenske tradicije. Ni bilo pesmi, ki je ne bi znala zaigrati, neoutrudno sta igrala in ustvarila pravo domače vzdušje, ko pa so se jima z živahno pesmijo pridružili še nekateri Hrušiški fanti, je nastala prava domača veselica, v kateri so pritegnili vse navzoče v živo sodelovanje, prav tako, kot se tako radi spominjamo na veselice naših mladih let v domovini. Nešteto ljudi je vpraševalo, če se da dobiti posnetke Dua Frank, po možnosti skupaj s Hrušiškiimi fanti. Škoda, da takih posnetkov niso napravili, saj bi take kasete prav gotovo bile v trenutku razprodane. Zelo zanimive so bile serije fotografij iz različnih delov Primorske, ki nam jih je predstavil Slavko Gerželj. Večina fotografij niso bili samo posnetki krajev, bile so prave umetnine z občutkom za lepoto in slikovitost naših krajev in vzbujale so domotožje v srcih opazovalcev. Takih obiskov bomo vedno veseli.

Slovo od Hrušiških fantov v klubu Panthers - Triglav. Predsednik kluba Peter Krobe s Slavkom Gerželjem in sliko, ki jo je v imenu Brkincev za klub sprejel Andrej Barič.

POVPREČEN TEDEN V KLUBU:

Vsak ponedeljek: TAI -CHI za arthritis od 10. do 11. ure.
 - torek: BINGO (10.30 do 12.30)
 - sreda: BALINANJE od 12.30 do 5. ure popoldne
 - četrtek: BINGO (10.30 do 12.30)
 - petek: MANAGERJEVA LOTERIJA od 7. ure zvečer dalje (izžrebano 35 paketov mesa in zelenjave).
 Ob 10. uri zvečer ŽREBANJE ČLANA (\$300 žrebano, dokler se ne najde dobitnik med prisotnimi).
 - sobota: Ob 7. uri zvečer žrebanje srečnega člana (\$1000, če izžrebani ni prisoten, drugo žrebanje ob 8. uri zvečer za \$200 več, če ni srečnega dobitnika žrebanje ob 9. uri zvečer še za \$ 200 več). Ob 8. uri zvečer TRIVIA NIGHT. Tekmovanje v znanju trivialnih podatkov, lepe nagrade.
 - nedelja: Ob 5. uri popoldne DIREKTORJEVO ŽREBANJE (30 nagrad, paketi mesa, zelenjave in kuponi za restavracijo).
VSAKO DRUGO NEDELJO: BALINARSKO TEKMOVANJE
TRETJA NEDELJA V MESECU: REDNA MESEČNA ZABAVA S SLOVENSKO MUZIKO IN PLESOM.
 Vsako sredo in četrtek: KOSILA IN VEČERJE: KUPI ENO (\$12-00 ALI VEČ) IN DOBIŠ DVE (eno zastonj)!
 Vsako nedeljo: KOSILO od 11.30 do 4.00 popoldne.
 KUPI ENO, DOBIŠ DVE (eno zastonj).

Anna Tegelj je zapela mamicam v dvorani verskega in kulturnega središča v Kew.

MATI ONEMOGLA v domu počitka sedi, premišljuje vse pretečene dni. Prijaznega pogleda in besede želi, a resnično ljubečega se težko dobi.

Samo, kar je dobrega storila, v tolažbo ji je. Vse slabote grizejo srce.

Dobro delaj, v tolažbo ti bo, nič strahu, kdaj te pokliče Vsemogočni v nebo.

Marcela Bole, 2. maja 2004

ZAHVALE

Vsem prijateljem in znancem, ki ste moža, očeta in dedka ROMANA ZRIMA obiskovali po bolnišnicah in zadnje leto v domu onemoglih, še posebno patru Janezu za tako lep pogrebni obred, molitve in tolažilne besede se pristrčno zahvaljujemo. Vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti, pevcem, ženam v kuhinji pri pripravi jedil in peciva pri pogrebščini, možem za barom in vsem, ki ste darovali namesto rož za Heart Foundation, iskrena hvala.

Zahvaljujemo se tudi za pisna sožalja in cvetje. Preveč je imen, zato naj vam vsem dobri Bog povrne. Pokojni Roman pa naj počiva v miru Božjem. Molimo zanj. Gotovo se še veliko rojakov spominja mežnarja v taborišču Asten v Avstriji, ki je skrbel za cerkev in včasih v sili tudi gospoda Kolednika nadomestil.

**Hvaležna žena Marta Zrim
in otroci z družinami.**

Vsem družinam in prijateljem se zahvaljujem za pomoč in sočutje ob izgubi predrage mame MARIJE ČELIGOJ. Hvala za sožalna pisma, cvetje in udeležbo na pogrebu. Posebna hvala Ivanki Žele, ko je ob zadnjih urah mamine smrti stala ob strani, molila in me tolažila. Hvala tudi mojim sorodnicam iz Melbourne, da so mamo spremile na njeni zadnji poti.

Marta Tomšič z družino.

Zahvaljujem se vsem rojakom, ki so obiskovali moža TONETA MUHA v bolnišnici in doma, molitveni skupini, Mariji in pevskemu zboru ter patroma Valerijanu in Filipu za opravljen pogrebni obred. Hvala vsem, ki ste nam izrazili sožalje, darovali cvetje in molili za njegov pokoj. Lepa hvala tudi kuharicam za dobro postrežbo v dvorani po pogrebu. Naj vam Bog vsem poplača!

Žalujoča Romana Muha in otroci z družinami.

ureja Andrew Bratina

kotiček naših mladih

Y O U T H S E C T I O N

Živijo! This year, Easter meant more to me than ever. With Mel Gibson's new film in the cinemas, me along with some close friends saw it – quietly anticipating the story's effect on each one of us.

The Passion of The Christ

I have known since I was young that we celebrate this period – Easter - because of Jesus Christ's glorious act of rising from the dead. Never before had I really closely contemplated however, that he died in a huge amount of pain and for such a selfless, giving reason.

I had the great privilege of being able to see Mel Gibson's latest (and might I say greatest?) masterpiece – The Passion of The Christ. I myself must admit that the movie was filled with so much emotion, even the hardest of hearts would be moved by it.

The movie, upon beginning surprised me in two ways. Firstly it skipped all of Jesus' life and began in the garden on the Mount of Olives where we saw him praying to His Father, before his arrest. Secondly the movie was in Hebrew – with

sections of Latin.

Both initially annoyed me at first – but as the story unfolded I became particularly accustomed to hearing dialogue in the original language – Hebrew.

The movie was so powerful, partly because of the prolonged scenes of suffering. The scene where Jesus is beaten seems to go on for such along time – by the end you begin to feel the wounds he has sustained as you watch him being dragged away, leaving a pool of blood at the pillar.

All the way up to His death on the Cross – is one emotional roller coaster. It gets more intense every step we watch Him take. The end is shown quickly, but enough time is given to show that He has risen – Alleluia to that!

If you haven't had the chance to watch it yet, please do! Even the un-religious person would enjoy a film – which has as much action as "Brave-heart" and "Gladiator" but promotes a story that is far more relevant to each one of us.

If you have any questions about anything I can help you with or an idea for a feature article... contact me on the email.

The Editor.

misli_corner@hotmail.com

DOM POČITKA MATERE ROMANE
Slovenski dom za ostarele
11-15 A'Beckett Street
KEW VIC 3101

MOTHER ROMANA HOME
Slovenian Hostel for the Aged
Phone: 03 9853 1054
Fax: 03 9855 0811

Dom počitka matere Romane je ustanova slovenskega misijona v Melbournu, ki nudi bivanje v domačem okolju ostarelim in vsem, ki potrebujejo nego. Prijazna in topla soba, domača hrana, vesela družba, popolna zdravniška nega in celotna oskrba je samo del tega, kar boste našli v domu počitka ob cerkvi v Kew.

Pogoj za sprejem v Dom je »Aged Care Assessment Document«, katerega vam pomaga preskrbeti vaš zdravnik. Osnovna tarifa je 85% od avstralske starostne pokojnine. Pogoj za sprejem ni na osnovi posameznikovega premoženja, temveč na podlagi zdravstvenega stanja in potrebne nege.

Ste mogoče sami že razmišljali, kakšno bi bilo življenje v Domu, poznate koga, ki bi potreboval usluge slovenskega doma počitka, ali pa želite kaj več vedeti? Potem je res najbolje, da čimprej pokličete upravnico gospo Sandro Krnel po telefonu in se dogovorite za primeren čas ogleda Doma. Ker je zadnje čase med Slovenci precej več zanimanja in večje povpraševanje za vstop v Dom, vam bo gospa Sandra rade volje povedala, kako dolgo bo treba počakati na prvo prosto mesto. Dobili boste tudi prave odgovore na vsa druga vprašanja.

**VELEPOSLANIŠTVO
 REPUBLIKE SLOVENIJE**

Telefon: 02 6243 4830 Fax: 02 6243 4827

e-mail: vca@mzz-dkp.gov.si

www.gov.si/mzz/dkp/vca/eng/

Odpravnik poslov: Bojan Bertonec

Tretji sekretar: Andrej G. Rode

Veleposlaništvo je odprto vse delovne dni od 9.00 do 16.30

Konzularne ure so od 10.00 do 12.00

Embassy of Republic of Slovenia

PO BOX 284, Civic Square
 CANBERRA ACT 2608

GENERALNI KONZULAT RS SYDNEY

Generalni častni konzul: Alfred Brežnik

Telefon: 02 9517 1591 Fax: 02 9519 8889

PO BOX 188, COOGEE NSW 2034

**GENERALNI KONZULAT RS
 NOVA ZELANDIJA**

Telefon: 04 567 0027 Fax: 04 567 0024

PO BOX 30247, LOWER HUT NZ

GOJAK & MEATS
SMALL GOODS

**Rojakom
 v Sydneyu se toplo
 priporočam!**

**220 Burwood Road
 Burwood NSW 2134
 Tel. (02) 9747 4028**

**Slovcem v Melbournu se priporoča
 kamnoseško podjetje**

**LUCIANO VERGA & SONS
 ALDO AND JOE MEMORIALS P/L**

10 Bancell street

Cambellfield VIC 3061

Work: tel. 9359 1179

Home: tel. 9470 4046

ZA VSA DELA DAJEMO GARANCIJO!